

[Dalsgaard.]

veterinærerne et ønsket, omend begrænset monopol på behandling af syge dyr og veterinær levnedsmiddelkontrol.

Når et i 1919-20 fremsat lovforslag vedrørende veterinærvæsenet ikke blev vedtaget, angives grunden at være visse betænkeligheder ved det daværende lovforslags udvidelse af antallet af tjenestemandstilinger. Udviklingen har siden medført, at de da angivne rammer for længst er overfløjet.

Nu oplyses det i bemærkningerne, at lovforslaget ikke forudsætter oprettelse af nye stillinger. Jeg vil imidlertid spørge, om der ikke netop for nylig er sket en udvidelse ved ansættelse af en veterinærinspektør mere vedrørende vibriosebekæmpelsen på tyrestationer. Er man måske ikke ved at nå til vejs ende netop med udryddelsen af denne sygdom? Jeg efterlyser grundlaget for denne udvidelse. Jeg tror, at det på dette område er ønskeligt at begrænse den ministerielle bemyndigelse, og jeg efterlyser mulighederne for indskrænkning.

I det nuværende veterinærdirektorat sidder der efter de givne oplysninger, som altså åbenbart ikke er ført helt å jour, 5 veterinærinspektører; der er vist imidlertid 6, der er beskæftiget med bekæmpelsen af smitsomme husdyrsygdomme. Hertil kommer så de honorarlønnede kredsdyrlæger, vist i et tal af 14, som alle i udmærket samarbejde med landbruget har ydet en for tjenstfuld indsats ved udryddelsen af kvægtuberkulose og smitsom kalvekastning i vore besættninger. Da denne kampagnes heldige afslutning har reduceret arbejdet på disse felter til et minimum, skulle der være grundlag for en revision og eventuel reduktion i antallet af tjenestemænd i videste betydning, der er beskæftiget inden for dette område. Man kunne dermed for en gangs skyld bevise, at en administration ikke altid behøver at vokse.

Den over 100 år gamle institution det veterinære sundhedsråd nyder almindelig anseelse. Det forekommer imidlertid ikke umiddelbart indlysende, at rådets sammensætning skal ændres ved som foreslået at udvide det fra 2 til 3 faglærere fra den kgl. veterinær- og landbohøjskoles veterinærvidenskabelige fagråd. Den saglige motivering herfor synes tvivlsom, idet en meget stor del

af de sager, der forelægges rådet, er husdyrsager vedrørende voldgift og dyrplageri, hvor det kan være mest betryggende at støtte sig til rådets praktiserende dyrlægers skøn. I særlige tilfælde må rådet alligevel konsultere specielt sagkyndige.

Det har åbenbart været vanskeligt at finde frem til en formulering og begrænsning af dyrlægernes rettigheder, som tilgodeser alle interesser på bedste måde. Spørgsmålet er, om lovforslaget præciserer rettigheder og pligter, således at bestemmelserne svarer til den gældende praksis, idet det åbenbart ikke er hensigten, og vel heller ikke ønskeligt, at gribe ind i bestående forhold.

I bemærkningerne fastslås, at klovbeskæring, kastrering af smågrise, afhorning af kalve og inseminering falder uden for egentligt veterinærarbejde. Inseminering udføres i dag overvejende af ikke-dyrlæger, og jeg formoder, at ministeren er enig i, at de såkaldte inseminørers uddannelse og selvstændige virke fortsat kan udøves i sædvanligt omfang og ikke berøres af dette lovforslag.

I øvrigt åbnes der adgang for, at uddannede lægfolk kan assistere ved visse veterinære funktioner. Det synes måske lidt strengt at kræve, at det altid sker under en dyrlæges opsyn, også selv om det kun drejer sig om masseindsprøjtninger af rent forebyggende art. Læger overvåger dog ikke altid indsprøjtninger på mennesker.

I henhold til lovforslaget fastsætter landbrugsministeren nærmere regler for dyrlægernes autorisation. Her kan det måske være på sin plads at drøfte, hvor vidt den ministerielle indblanding i problemerne omkring dyrlægernes praksis og etablering af praksis i så henseende strækker sig.

Hvad de ledende dyrlægestillinger i offentlig virksomhed angår, synes en sagkyndig forhåndsvurdering ikke urimelig. Jeg vil imidlertid ligesom den ærede foregående ordfører mene, at man måske burde overveje, hvem der skal konsulteres, hvilke stillinger der skal besættes, og under hvilke former det bør ske.

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget er medicin til veterinær brug en vigtig og dyr vare, som økonomisk spiller en stor rolle for landbruget. Sundhedsstyrelsen administrerer medicinaltaksterne bistået af et takstudvalg på 4 konsulenter